

Annie och Eva Forsberg håller upp sin gobeläng "Resan till Egypten, inspirerad av ett besök i Harrania, foto Rolf Salomonsson

Den röda tråden mellan Harrania i Egypten och Hedesunda i Gästrikland

BIRGER FORSBERG

1960 såg jag utställningen "Egyptiska ungdomar väver" på Moderna Museet och blev så inspirerad att jag ett par år därefter besökte Harrania utanför Kairo. I denna by hade arkitekten Ramses Wassef, som var en märkligt kunnig och samtidigt praktiker, för omkring 25 år sedan startat verkstäder där barn bl.a. fick väva gobeläng. Barnen lärdes tekniken men lämnades fria att dikta sina upplevelser direkt i varpen, utan mönster eller förlaga. Bilderna blev enkla, sneda och vinda men Ramses hade funnit ett lyckligt sätt att återföra bildkonstnärens bildberättaren med hantverkaren. Han gav barnen lera. Först blev det mest djur, sedan lärde de sig också dreja, bränna och gläsera. De något äldre pojkarna fick lära sig tillverka saltorkat tegel och mura bärande valv, först till hönshus och solskydd till bikuporna, sedan boningshus, verkstäder och museum! Ramses (som sagt upp sin professur i arkitektur vid Kairo universitet) sa att dessa ungdomar som han lärt på detta vis, visste mer om byggande än de studenter han undervisat. Han ansåg att

det kreativa, sociala och ekonomiska hörde ihop.

Han betalade barnen bra för deras strävanden och fick bort tiggeriet.

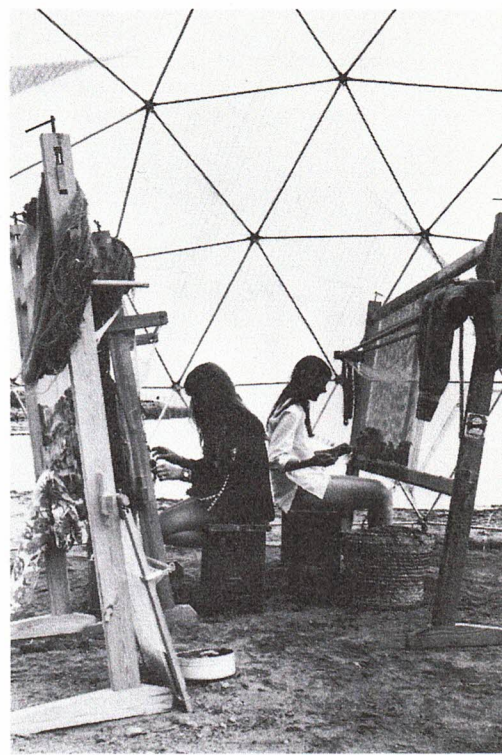
Det blev givetvis motsättningar mellan honom och de jordbrukande föräldrarna som var vana att äga sina barn. Myndigheternas byråkrati accepterade inte hans fria, konstruktiva och pedagogiska idéer – vävnaderna var ju dessutom "fula och sneda i kanterna".

Till Hedesunda

När kommunalgubbarna i min hemby Hedesunda 1965 bad mig att få köpa någon oljemålning till det planerade kommunalhuset föreslog jag i samråd med arkitekten att det till den ena väggen i stora samlingsalen skulle beställas en gobeläng från Harrania och att en motsvarande vägg skulle smyckas av Hedesundabarn. Jag fick klarsignal och 3000 kronor för inköp av vävramar och garn. Själv kunde jag inte väva men fick lära mig av mina kollegor vävlärarna på Konstfack hur man varpar, solvar, tandar och väver. I Hedesunda fick jag också hjälp av en duktig väverska.

Barnen höll till i gamla skolan i Hedesunda. Vi läste berättelser och sägner om byn och gjorde utflykter. Först gick det sakta och trögt men snart började saker hända, jag själv behövde bara vara till hands, trassla upp garn, lära mig själv laga någon vävstol. Vi hade varpat den bredaste varpen hittills, 75 cm. Ingen vågade börja med en så stor, de hade ju bara vävt små bilder tidigare. Då sa jag att två eller tre kan väva på den, det fanns ju plats för två samtidigt. De vävde drömvillor med swimmingpool i skogsbackarna, glasskiosken och kyrkan och en ko som simmade i Dalälven. Det blev till slut fyra stora gobelänger, men det tog sin tid – på en som tre barn arbetade på under drygt ett år ser man vår, sommar, höst och vinter avlagrade i landskapet.

De senaste somrarna har vi haft vävarläger i Hedesunda. Vi har stått nere vid älven och växtfärgat garnet och sedan vävt på en gammal dansbana. På vintrarna har några flickor hållit till i Konsums f.d. klubblokal. Och snart hoppas vi kunna göra en vandringsutställning med bildvävar från vänorterna Harrania och Hedesunda.

Tv Garya Mahmoud, 21 år, väver den stora gobelängen till Hedesunda lokalkontor, foto Mikael Beckman

Ovan tv artikelförfattaren med "Ararat". Foto Rolf Salomonsson

Ovan Två flickor väver i den nya domen i Hedesunda. Foto Rolf Salomonsson